

CSENDES ÉJ...

EGYEDÜL KRISZTUS

Talán a karácsony előtti időszakban szembesülünk legjobban azzal, hogy mennyire fogyasztói kultúrában élünk. Közhangként panaszkodunk az állandó rohanásra, tömegre, költségekre, de mégis elmegyünk a „karácsonyi” vásárokból, taposunk egymás sarkát a bevásárlóközpontokban, és akár hitelt is felvesszünk, hogy szeretteink biztosan hozzájuthassanak a „nélkülözhetetlen” okostelefonhoz, elektromos hajlesimítóhoz, vagy bármi máshoz. A plakátokról ömlik a „karácsonyi akció”, olvashatjuk a statisztikákat, közvélemény-kutatásokat, hogy melyik évben mennyit költöttünk ajándéokra. Egyszóval, a kereskedelem számára karácsony a profit ünnepe, válság ide, vagy oda, a csillogás kitart. Még a városok, kerületek is megteszik a magukét, egymásra licitálva igyekeznek minél fényesebb díszkivilágítással fokozni az ünnepi hangulatot. Nem akarok ötleteket adni, de kíváncsi vagyok, vajon mikor írják ki az első díszkivilágítás-szépségszámvetést önkormányzatok számára.

>>> 4. oldal

*„Ne magunkat
ünnepeljük hát
idén, hanem
azt a Jézust,
akiben maga
Isten vállalta
fel emberi
sorsunkat”*

A Soroksár-Újtelepi Református Missziói Egyházközség a Soroksár-Újtelepi Szent István király plébániával együttműködve pályázatot hirdetett óvodások és általános iskolások részére egyéni és csoportos kategóriákban. A rajzok témája a Csendes éjként emlegetett első karácsonyeste volt, mert arra gondoltunk, hogy advent előtt is jó elgondolkodni egy kicsit a karácsony igazi értelmén. A gyermekek ezt meg is tették, előkerültek a különböző rajzeszközök és gyönyörű alkotások születtek.

A pályázaton kilencvenegy gyermek vett részt 71 alkotással, amelyeket ki is állítottunk a római katolikus közösségi házban. Egy gyermek két művel pályázhatott, de ezt a lehetőséget nem sokan használták ki. Viszont sokan készítettek csoportos műveket. Ketten vagy hárman fogtak össze és úgy rajzoltak. Akadt egy óvodai csoport, ahol tizenötven vettek részt az alkotásban.

Tenyérlenyomatokból egy egész angyalcapatot készítették, akik a pásztoroknak

>>> 2. oldal

folytatás az 1. oldalról

EGYEDÜL KRISZTUS!

Vannak persze sokan, akik másképp képzelik el a karácsonyi hangulatot. Szép fehér hó, jó meleg szoba, esetleg egy könyv, valami ital, társ – tökéletes romantika. Fenyő, de legalábbis fenyőágak, adventi koszorú, ajándékok, szép karácsonyi történetek. Szeretjük azt mondani, hogy karácsony a szeretet ünnepe. Az emberi szereteté, persze, az ajándékozásé, azé, hogy legalább pár napra kicsit melegebb szívűnek próbálunk tűnni a szokásosnál (figyeljük csak meg a karácsonyi filmekben, novellákban az irgalmasság cselekedeteit kísérő obligát „Hiszen ma karácsony van!” szófordulatot, amin persze kötelező jól meghatódnunk). Adódik a kérdés: milyen is ez az oly nagyon ünnepelt emberi szeretet? No, nem karácsonykor, hanem úgy általában. Házasságot kötünk Isten és a gyülekezet színe előtt esküvel, aztán ezek 62%-a válással végződik, ami legalább az egyik fél részéről biztosan esküszegést jelent. Évente születik kb. 90.000 gyerek, és még majdnem 40.000 már az anyja méhében gyilkosság áldozata lesz (lehet erről vitatkozni, extrém példákat hozni, de az abortusz alapesetben bizony gyilkosság). És sorolhatnánk még hosszan, tele vannak a hírek rablással, lopással, erőszakkal, háborúval. Ha pedig azal mentetgetnénk magunkat, hogy de mi nem vagyunk ilyenek, nem ültünk soha börtönben, nem öltünk, nem loptunk, nem törtünk házasságot, csak olvassuk el, mit is mond rólink Jézus a Máté evangéliuma 5. fejezetében. Ha őszintén, nem csak felszínesen nézünk magunkba, meg kell állapítanunk, hogy nagy igazságot mondtak ki hitvalló őseink a Heidelbergi Káté 62. kérdésében: Miért nem számíthatnak a mi jócselekedeteink Isten előtt való igazságunkként vagy an-

nak valami részeként? Azért, mert annak az igazságnak, amely Isten ítélőszéke előtt megállhat, teljesen tökéletesnek és az Isten törvényével egészen megegyezőnek kell lennie, a mi legjobb cselekedeteink is azonban ebben az életben mind tökéletlenek és bűnnel beszennyezettek.

Ez az, amit nem szívesen ismerünk el, de ha őszintén magunkba nézünk, be kell látunk, bizony, így van. Mi azokat szeretjük, akikhez valami érdek fűz, rokonság, közös vonások, célok, bármilyen.

Még ha kenyeret is adunk egy éhezőnek, vajon legbelül nem azért tesszük-e, mert valamiféle elismerést várunk, akár az illetőtől, más emberektől, vagy akár Istentől? Félreértés ne essék, nem azt akarom mondani, hogy ne adjunk, csak azt, hogy ne várjunk érte jópontokat. Mert valójában abból a sok milliárd emberből, aki valaha élt, él, élni fog ezen a Földön, csupán egyetlenegy akadt, aki képes volt önzetlenül, feltétel nélkül, szeretetből adni: Jézus Krisztus, akinek születésére emlékezünk karácsonykor. Ne magunkat, ne a családjunkat, ne a szeretetünket, pláne ne a profitot, vagy a csillogást ünnepeljük hát idén, hanem azt a Jézust, akiben maga Isten vállalta fel emberi sorsunkat. Senki más nem képes arra, hogy a lelkünk mélyén (vagy nem annyira mélyén) megbúvó önzésünkből, érdeklődésünkből, mondjuk ki nem túl népszerű kifejezéssel: bűneinkből megszabadítson. Hallgassuk üzenetét a Bibliából, az igehirdetésből, keressük társaságát a gyülekezet közösségében, az Úrvacsorában, kérjük szabadító, életet adó kegyelmét! Most még lehet...

Király Gábor

A Biblia számos helyen beszél arról, hogy mi az ünnep célja és arról is, hogy hogyan ünnepelhet tartalmasan a hívő ember. Az egyik leglényegesebb tényező, amelyet meg kell látnunk, az, hogy az ünnepeket Isten rendelte el. Ő rendezte úgy az életünket, hogy a munkás hétköznapi között legyenek ünnepeink. Mi a célja ezeknek az ünnepnapoknak?

Az, hogy Isten népe emlékeztesse magát Isten nagy tetteire. Az, hogy a hívő ember számba vegye maga és mások előtt is, hogy mi mindent cselekedett az Úr. Miközben elősoroljuk Isten tetteit, rádöbbenünk, hogy Isten ma is cselekszik, Ő élő Úr, akire rábízhatjuk jövőnket is. „Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit...” (Zsolt 46,9)

Lényegében minden ünnepen Isten tetteiről van szó. Vasárnaponként azért gyűlik egybe Isten népe, hogy felidézze az Úr értünk elvégzett és elvégzendő tetteit. Amikor a Bibliánkat otthon kinyitjuk, Isten csodálatos szabadításairól olvassuk. Megismerve az ő kegyelmes cselekedeteit, a hétköznapi így is ünneppé válhatnak számunkra.

Miért kell megemlékezni Isten tetteiről? Azért, mert könnyen megfeledkezünk róluk. Mert annyi mindent természetesnek veszünk, ami nem az. Sokakkal előfordult már, hogy egy betegségből való felgyógyulást követően elkezdtek dicsérni az orvost, a jószerecsét, a körülményeket, miközben nyilvánvaló, hogy amíg az orvos kezel, addig a gyógyítást Isten adja. Ő az, aki naponként új erővel ruhazza fel az embert, hogy kikelve ágyából elvégezhesse a reábizott feladatokat. Megóvja az önsorsrontó életmódot folytató egyént bűnei ítéletétől, sőt megújítja életét, hittel és reménységgel ajándékozza meg. „Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az öt félök iránt.” (Zsolt 103,11)

Az ünnepek Istentől rendelt feladata és célja tehát az, hogy megállván, tekintsünk fel lelki szemeinkkel arra az Istenre, aki Jézus Krisztusban egészen közeljött hozzánk. Vegyük észre, hogy mit cselekedett értünk, hogy bizalom támadjon a szívünkben Őiránta és merjük reábizni magunkat teljesen!

Karácsonykor különösképpen is az ünnepeltet illik a közép-pontba állítani. Gyakran mégis az érettünk, helyettünk és miattunk meghalt és dicsőségesen feltámadott Jézus Krisztus marad ki az ünneplésből. Talán ezért is lehet sokak számára farszító és megterhelő a karácsony. Ezért érezhetik sokan úgy, hogy a nagy bevásárlóközutak, a lázas készülődések, a rokonlátogatások szép és szükséges szokásainak teljesítése után ki kell pihenniük az ünnep fáradalmait. Pedig ha Jézus Krisztus kerülne a karácsony középpontjába, minden leegyszerűsödne. Akkor nem a veszekedés, a feszültség jellemezné ünnepeinket, hanem az Ő békessége és öröme töltené be a szívüket. Így lehet ma is áldott és békés karácsonya a Krisztus felé forduló embereknek.

Péterffy György

A TEMPLOMÉPÍTÉS IDEI MUNKÁLATAIRÓL

2011-ben elkészült az új gyülekezeti ház teljes alapszerkezete. Az Építő Bizottság év elején még úgy gondolta, hogy az épület Dinnyehegyi út felőli részén kezdődjék meg a földszinti szerkezet építése, de végül Brandenburg Sándor egyházmegyei főgondnok ésszerű javaslatát elfogadva a hátsó egyharmad épületrész munkáival kezdtünk. Ez azért is előnyösebb hosszabb távon, mert alkalmas arra, hogy az ott lévő lelkész lakrész földszintjét a közösség, az emeletet pedig a lelkész használhatja már azalatt is, amíg a kivitelezési munkák a többi részen (akár még évekig)

tartanak. A munkákra fordítható pénz összegének nagysága augusztusra derült ki. Ennek tudatában vállalkoztunk arra, hogy idén az érintett hátsó harmad két szintjének tartó falait (a gyülekezeti terem dél-nyugati oldalának hét vasbeton pillérével együtt), az első és második emelet koszorúit a hozzájuk tartozó födémekkel és a két földszinti vasbeton lépcsőt készítsük el. Így a szerkezet úgy zárul, hogy a téli időjárás nem tehet benne kárt, nem kell a jövőre várhatóan tető alá kerülő részeket költséges eszközökkel védeni. A munkák szeptember közepén indultak

és november végére befejeződtek. Sokan segítettek a kivitelezés során a gyülekezetből, de szeretném kiemelni az őrszervelem felajánlásból történő megoldását. E nélkül a kivitelezők eszközei és az anyagok sem lettek volna biztonságban.

Jövőre az anyagiak függvényében haladhatunk tovább, de a következő lépés a tető és a válaszfalak elkészítése szinte biztosnak látszik.

Mindenkinek köszönöm a támogatást, Isten adjon erőt a folytatáshoz!

Tamási Ferenc,
a templomépités szervezője

PRESBITERI
BEMUTAKOZÓ
**HEGYI
PÉTER
HUNOR**

AZ ÉLET KÖNYVE

Az élet könyve lapjain nevek, ott tartja számon ISTEN azokét, akiken nem lett úrrá a sötét, akik helyett a KRISZTUS vérzett.

Füle Lajos

SZERETETTEL VÁRJUK ÜNNEPI ISTENTISZTELETEINKRE MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKET:

2012. december 25. karácsony első napja, úrvacsorás istentisztelet, 11 óra
2012. december 26. karácsony második napja, úrvacsorás istentisztelet, 11 óra

2012. december 31. óévbúcsúztató istentisztelet, 18 óra
2013. január 1. újévkezdő istentisztelet, 11 óra

Cím: 1237 Budapest, Szent László u. 149.

CSENDES ÉJ... folytatás az 1. oldalról

hirdették az örömhírt a betlehemi éjszakában, hogy megszületett a Megváltó.

A zsűrinek nagyon nehéz dolga volt a pályaművek értékelésénél, mert nemcsak a gyermekek életkori sajátosságait kellett figyelembe vennie, hanem azt is, hogy mennyire kapcsolódik a mű a témához. Ráadásul a gyermekek bármilyen technikát alkalmazhattak a képek elkészítésénél, így elég színes lett a paletta. Voltak, akik ceruzával rajzoltak, voltak, akik vízfestékkel, zsírkkrétával, pasztellkrétával, filctollal készítették el művüket, de akadtak olyanok is, akik különleges technikát választottak. Egy kisfiú például mákkal és grízzel rajzolt egy betlehemi csillagra néző ablakot. Mások textilt dolgoztak bele a rajzukba háttérként, a bölcsek ruhájaként vagy talajként. Egy Betlehem hajtogatott teatasakokból készült. Az egyik kisfiú azzal akarta kifejezni, hogy Jézus

születésekor nagyon mostoha körülmények között volt, hogy az istállóban lévő dolgokat feketével rajzolta, amik pedig az istállón kívül voltak, azokat szép színesre.

A kiállítás képei fölé egy bibliai idézetet írtunk Ésaías próféta könyvéből: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét csodálatos tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmé-

nek!” A képek is erről a gyermekről szóltak.

A megnyitó előtt a közönség is szavazhatott az általa legszebbnek ítélt művekre. Az alkalom végén a két legtöbb szavazatot kapott kép alkotója különdíjat is kapott. A kiállítás megnyitója egy közös énekléssel kezdődött, majd hallhattuk, hogy Jézus miért is született erre a földre. Ezután játék következett, ahol a jó válaszóként üveggolyót lehetett gyűjteni. A gyerekek leginkább a díjkiosztást várták. Senki sem távozott üres kézzel, mindenki kapott színezőt, füzetet, csokit és valami apróságot. A díjazottak egy-egy színes ceruzakészlettel vagy zsírkkrétával lettek gazdagabbak.

Legtöbben a Török Flóris és a Fekete István Általános Iskolából illetve a III-as számú összevont óvodából indultak a rajzpályázaton. Nagy örömmel tölt el bennünket, hogy a gyermekek szívesen rajzoltak és talán egy kicsit többet tudnak a pályázat után arról a „csendes éjről”, amikor megszületett a világ Megváltója.

